

Kristine Heltberg (SF)

Det er ikke, fordi man skal blive ved med at diskutere disse detaljer, men jeg vil nok mene, at der i områder som De kanariske Øer og mange andre af de velkendte rejsemål med visse perioders mellemrum dukker tyfus og kolera op, og da det drejer sig om danske borgere, drejer det sig også om danske interesser. Det kan ikke nytte noget, at man vanskelig gør rejser af den art eller måske får slæbt sygdomme ind på grund af en, efter min mening, sparsommelighed af den meget, nægde "diminutive" slags. Det drejer sig om pebernødder, og man kan lige så godt sørge for at få den lille sag ud af verden også.

Indenrigsministeren (Egon Jensen)

Det er rigtig. Det drejer sig om pebernødden, og det er nogle af de mindste, jeg overhovedet nogen sinde har set. Hvis vi skal opretholde en social balance, må jeg indrømme, vil også skal i gratis vacciner, når folkepensionister itages til Gran Canaria, til Afrika og mange andre steder. Jeg må indrømme, det er et stort problem. Den er ikke i sig selv og den er med sig selv.

Hjemmedsluttede forhandlingen

Lovforslagets omgang til indendomsbehandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind)

Jeg foreslår at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var

Første behandling af forslag til lov for Færøerne om sygehusvæsenet.
(Lovforslag nr. L 96. Fremst. 4/11. 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Johan Nielsen (S)

Det er et lovforslag, hvormed man kan bruge det gamle ordsprog i forhold til guld og sølv. Det er vedtaget af lagtinget og forelagt af landsstyret og i mangel af forholdsvise enigen på Færøerne om, at det er bedst at få det gennemført. En del af lovforslaget går ud på, at de færøske myndigheder skal overtage på statshospita-

let i Thorshavn. Der er nogle oppe på Færøerne, der har set løsrikses eller overtagelsestendenser i det, men det passer slet ikke. Det er et led i den politik, man fører herved.

Der er ikke så forfærdelig meget andet, at siges om det end at mit parti vil gøre sit til at forslaget bliver vedtaget så hurtigt som muligt.

Jacob Sørensen (V)

Selv om hr. Johan Nielsen anbefaler, at der siges så lidt som muligt til dette lovforslag, da det jo er godkendt af de færøske myndigheder, vil jeg alligevel knytte nogle få bemærkninger til forslaget. Det er gået i det færdige. Forslaget indebærer en tilpasning af det færøske sygehusvæsen til dagens behov og herunder en fælles planlægning for sygehusvæsenet deroppe på øerne, og det er naturligvis hensigtsmæssigt, at der gives mulighed for det.

Den i lang tid anvendte 50 pct. regel for refusion foreslås lovfæstet, og man foreslår, ophevet sygekassernes pligt til at betale tilskud til sygehusvæsenet. Derved forskyder man de økonomiske vilkår med en lille halv million kroner i færingerne favør. Dette sammen med lovfæstelsen af 50 pct. reglen er formentlig morder af regeringens set i forhold til helheden i det økonomiske forhold mellem Færøerne og os herved. Så det går jeg ud fra, der er set på. Med hensyn til statshospitalets overførelse til det færøske styre, kan jeg kun sige, at det jo må være en naturlig afslutning på direktoratet for statshospitalernes virksomhed, og direktoratet kan formentlig heretter nedlægges.

Finansieringen af statshospitalets fremtidige virksomheder efter forslaget som et bloktilskud efter totalbalanceprincippet. Det er isoleret betragtet jo en udmærket måde, og det svarer til hvad man gør i det øvrige land. Men i modsætning til, hvad der gælder for det øvrige danske sygehusvæsen, får Færøerne nu to refusionsregler, at arbejde med, nemlig en procentrefusion på 50 i det somatiske sygehusvæsen og en bloktilskudsordning i forbindelse med behandlingen af sindslidende eller øynesvage. Det ser for mig et spørgsmål om dette er hensigtsmæssigt, idet grænsen mellem de to områder af sygehusvæsenet altid vil være uklare, og altid vil være svært at trække. Man kan formentlig få lejlighed til at drøfte dette forhold med ministeren under et udvalgsarbejde, for uanset at færøske forhold er specielle, går jeg ud fra, der alligevel skal være et

[Jacob Sørensen.]

udvalgsarbejde. I øvrigt er vi positivt indstillet over for forslaget.

Erlendsson (FP):

En af dansk administrations store plager er de mange instanser, sagerne alt for ofte må passere, før en afgørelse kan træffes.

En god løsning på dette problem har været den færøske hjemmestyreordning. Jeg ser ikke bort fra, at de færøske bestræbelser for hjemmestyrets indførelse aldeles ikke var motiveret ud fra sådanne bevæggrunde, men virkningen af hjemmestyret i retning af en mindre indviklet bureaukratisk sagsbehandling og større kompetenceafgivelse til lokale, velorienterede myndigheder har ikke desto mindre været lykkelig.

Ved hjemmestyrelovens ikrafttræden den 1. april 1948 blev nogle færøske sager udskilt som særanliggende, mens andre vedblev med at være fællesanliggende. Sager og sagsområder, der ved lovens ikrafttræden principielt betragtedes som færøske særanliggende, blev opført i et bilag til loven, og i lovens § 2 står, at hjemmestyret kan bestemme, at alle disse sager og sagsområder straks skal overgå til hjemmestyret med den følge, at dette overtager de dermed forbundne udgifter. Med den samme følge kan hjemmestyret på et senere tidspunkt bestemme, at sager og sagsområder på listen, der ikke straks overtages, skal overgå til hjemmestyret.

Det er således klart, at der i lov om Færøernes hjemmestyre er tale om to principielt forskellige sagsområder. For det første: særanliggende, der finansieres af hjemmestyret alene. For det andet: fællesanliggende, hvis udgifter bliver afholdt helt eller delvis af den danske statskasse.

Ved hjemmestyrelovens anden behandling den 19. marts 1948 sagde folketingsmand P. M. Dams det står sp. 3316 i Folketingstidende 1947-48:

»...vil jeg bede ærede medlemmer af det høje ting inden for alle danske partier modtage min højagtelse og tak for den nationalt forstående, frihedselskende, men over for det færøske folk ansvarsbevidste holdning.»

At der i loven var tale ikke blot om indrømmelse af ret til selvstyre og national frihed, men også om en direkte hjælp til selvstyre, begrundede P. M. Dams med at sige, og jeg citerer fra sp. 3317:

»... thi forslaget indebærer intet enten-eller, men understreger tværtimod, at det for de allerfleste sagers vedkommende skal stå færingerne frit selv at skønne og bestemme med hensyn til tidspunktet for overtagelsen af det fulde økonomiske og administrative ansvar.»

Både hjemmestyreloven og folketingsmand Dams udtalelser må læses således, at intentionerne på det tidspunkt, da loven blev til, var, at staten forpligtede sig til fortsat styring af opgaver, som Færøerne endnu ikke fuldt ud kunne magte. Det takkede P. M. Dams for, og det løfte har folketaget troligt holdt, bl. a. ved imødekommenhed over for hjemmestyrets årlige ansøgninger til finansudvalget vedrørende 50 pct. dækning af udgifterne til det færøske sygehusvæsen.

Lad mig sige straks, at jeg ser med stor forståelse på den økonomiske hjælp, det danske samfund år efter år yder den færøske befolkning, men jeg finder det rigtigt, at der handles i overensstemmelse med den lov, der grundlæggende har fastlagt forholdet mellem Færøerne og den øvrige del af riget. Det foreliggende lovforslag § 1 er ikke i overensstemmelse med hjemmestyrelovens § 2. Det fastslås også ganske utvetydigt i bemærkningerne til paragraffen. Kan man sådan udtynde og svække hjemmestyrelovens klare og ædle principper?

Færøske skatter og afgifter er særanliggende. Af de færøske skatter og afgifter ydes intet til statskassen. Det færøske hospitalsvæsen skal efter det foreliggende lovforslag fremtidig for 50 pct.s vedkommende automatisk finansieres af statens midler, samtidig med at det i lovforslagets § 1 fastslås, at det er hjemmestyre, lagting, landsstyre m. v., der alene administrerer det færøske sygehusvæsen.

I P. M. Dams tale lå en drøm om en dag at gøre alle færøske sager til særanliggende med hjemmestyrelovens forudsætning, at de var finansieret ved egne midler. Jeg savner en begrundelse for, at denne linje nu skal forlades.

Vi går ikke ind for det princip, der er nedlagt i loven her. Det har mit parti tidligere gjort opmærksom på. Det gjorde vor ordfører, hr. Jørgen Junior, opmærksom på vedrørende administrationens overførelse til færøske myndigheder vedrørende invalidepension, offentlig forsorg, børneforsorg og børnebidrag til enlige forsørgere, hvilket man kan læse i Folketingstidende fra den 9. april 1975, sp. 3104.

Gunner Baunsgaard (RV):

Sygehusvæsenet på Færøerne fungerer efter en lov fra 1939 med en enkelt senere ændring. Jeg kan tilslutte mig, at de 50 pct. tilskud fra staten gøres lovbundne, ligesom det må være rimeligt, at indenrigsministeren får mulighed for at lave regler til regulering af ydelser og transport i forhold til, hvad der er gældende ifølge vedtagen dansk sygehuslov. Jeg synes nok, det er på sin plads, at vi får en ny lov op at stå for Færøerne.

Lagting og landsstyre har i høj grad været involveret i lovforslagets tilblivelse, og man kan forstå, at problemerne har været kulegravet, men jeg vil godt tage nogle enkelte problemer frem. Øsamfundet har jo afgjort nogle forhold, der bevirker, at der må være mulighed for at yde visse tilskud, som det også er tilfældet her, hvis særlige forhold gør sig gældende. Det må være en selvfølge, at en ajourføring må bringe Færøernes sygehusvæsen på højde og niveau med det her gældende.

Statshospitalet på Færøerne er det eneste statshospital, som endnu ikke er overflyttet fra indenrigsministeriet. Det må derfor være rimeligt nu, at vi får direktoratet afviklet, og jeg synes godt, at vi herfra kan sige tak til det personale, som nu afvikles. Det har haft mange svære opgaver at løse. Men jeg vil da gerne nu, da statshospitalet skal overføres til det færøske, beklage, at vi ikke har haft mulighed for både at tale med færinger og bese forholdene. Det er jo ret store problemer, som vi gerne skulle være fælles om.

Hr. Jacob Sørensen har nævnt tilskuds- og refusionsreglerne. Det skal jeg ikke komme nærmere ind på. Det kan vi måske se på i udvalget, men der er sikkert enighed om, at der skal være tre bestyrelser. Jeg er af den formening, at det er uheldigt. Sygehusvæsenet skulle gerne være både en enhed og en helhed.

Jeg forstår, at der bliver en mindre udgift for staten ved overgangen, som det også blev nævnt af hr. Jacob Sørensen, ca. 1/2 mill. kr., men kan det holdes inden for det i bemærkningerne nævnte, kan vi også leve med det.

Der bliver problemer, der skal løses i forbindelse med de forskellige datoer vedrørende ikrafttræden, men også disse skal jo kunne klares, og der bliver et stykke arbejde for ministeren.

Men jeg vil gerne spørge: er det ikke lidt uheldigt, at det i lovforslaget fastsættes, at der kan oprettes specialer ved samtlige sygehuse?

Hr. Johan Nielsen sagde, at det var bedst at få lovforslaget gennemført snarest. Jeg er enig og kan give tilslutning hertil.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg skal i alt væsentligt holde mig til den opfordring, hr. Johan Nielsen fremkom med. Jeg mener, at det er en sag, der i og for sig foreligger løst for os gennem lagtingets tilslutning, og jeg vil blot støtte hr. Johan Niensens ønsker om, at denne sag må få en hurtig og let gang gennem kommunaludvalget, som jeg formoder lovforslaget vil blive henvist til.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Lovforslaget, som her ligger foran os, tilsigter at give Færøerne samme status på sygehusområdet, som vi har hernede i Danmark. Jeg vil gerne have lov til at give ministeren en kompliment for de meget udførlige bemærkninger til lovforslaget, som både økonomisk og administrativt giver et godt overblik over Færøernes fremtidige sygehusvæsen.

Jeg skal ikke trætte tinget med at remse op de mange forskellige punkter, som vi nu skal gennemgå i udvalgsarbejdet.

Med hensyn til at gøre statstilskuddet til driften lovbundet har vi fra det konservative folkeparti ingen indvendinger, og vi tilsiger lovforslaget en hurtig, men også en meget grundig behandling i udvalget.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan også tilsige dette lovforslag en positiv udvalgsbehandling. Vi mener ikke, der er så meget at diskutere. Det er vedtaget af lagtinget og går jo, som vi har hørt, ud på at give samme forhold på Færøerne som herhjemme.

Fuglsang (DKP):

Vi kan også støtte dette lovforslag, hvis grundprincip er, at reglerne for det færøske sygehusvæsen principielt bringes på linje med lovgivningen i Danmark, og vi kan gøre det så meget mere, som forslaget jo er anerkendt af det færøske lagting.

Wilhelm (VS):

Jeg mener ikke, at denne sag lige er egnet til at svinge sig op til de store betragtninger om det historiske forløb og hjemmestyreordning og løsrivelse osv., som en enkelt ordfører var inde på, for det forholder sig jo sådan, som

[Wilhelm.]

hr. Johan Nielsen sagde, ganske vist med lidt andre ord, at i det omfang dette forslag er udtryk for løsrivelse, så er det en påtvungen løsrivelse. Det er simpelt hen en konsekvens af den politik, man fører herved med udlægning af statshospitalerne til amterne, og det er sådan set det samme, man gør her.

Vores holdning til dette forslag er bestemt af, at de pågældende institutioner på Færøerne har sagt god for det. Det ville have været interessant – men jeg skal ikke engang opfordre til det – om hr. Johan Nielsen ville have udbygget sine betragtninger en smule om, at man i så godt som alle færøske kredse, tror jeg det hed, havde sagt god for det. Men det, vi har set her, er altså, at de institutioner, der repræsenterer hjemmestyret, har sagt god for det, og det er bestemmende for vores holdning. Vi går ind for det.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Også her kan jeg sige tak for en positiv modtagelse. Jeg vil gerne understrege hr. Johan Niensens ord om, at det helst skulle gå så hurtigt som muligt. Vi havde tænkt at fremsætte lovforslaget på et tidligere tidspunkt, men havde forhandlinger med lagtinget og har først kunnet fremsætte det og få det til behandling nu.

Må jeg sige til hr. Jacob Sørensen, at det er rigtigt, at der bliver to refusionsordninger. Med hensyn til den med totalbalanceprincippet kommer jeg med et ændringsforslag, som går på, at vi piller den offentlige andel af bruttofaktorkindkomsten ud ved reguleringen af det tilskud, som man skal have i lighed med den øvrige del af Danmark, og vi kan nok ikke finde andre ordninger, når det drejer sig om sygehusvæsenet på Færøerne, end at stadfæste ved lov den ordning, der har været gældende igennem alle disse år.

Jeg kunne forstå på hr. Erlendsson, at det var en principklæring, han kom med, og det kan jeg jo ikke sige noget til. Jeg skal ikke fordybe mig i historien, men blot konstatere, at det, der her forelægges, er i fuld overensstemmelse med lagtinget, og jeg er kun tilfreds med, at vi er nået til et resultat med vores færøske repræsentanter.

Når hr. Erlendsson siger, at det er udelukkende hjemmestyret, der klarer disse problemer, gør jeg opmærksom på, at indenrigsministeriet er repræsenteret både i sygehusbestyrelserne og

i planlægningsudvalget, og at vi i den sidste ende i givet fald også skal give bevilling.

Må jeg sige til hr. Gunner Baunsgaard, der harcelerer lidt over, at der skal være 3 sygehusbestyrelser: det har der også været lidt uenighed om mellem indenrigsministeriet og Færøerne, men vi har bøjet os for det, man ønskede på Færøerne. Men det ligger jo sådan, at der er et fælles planlægningsudvalg, hvor indenrigsministeriet også er repræsenteret, og når det drejer sig om specialerne, er det jo ikke noget, man bare går og laver ved hvert enkelt sygehus, der skal endelig også bevilling til. Og så ligger det sådan, at indenrigsministeriet også er repræsenteret på disse områder.

Til fru Karen Thurøe Hansen, der komplimenterede indenrigsministeriet for de fyldige og gode bemærkninger til lovforslaget, må jeg sige, at jeg vil lade takken gå videre til vores medarbejdere, dels i direktoratet for statshospitalerne, dels i indenrigsministeriet, og også ved denne lejlighed understrege den tak, som blev rettet til personalet i direktoratet for statshospitalerne, som har haft et stort og ikke altid lige påskønnet arbejde i de år, der er gået.

Jeg beder om, at man så hurtigt som muligt, selv om der bliver tale om en grundig udvalgsbehandling, kan få dette lovforslag frem til endelig vedtagelse.

Johan Nielsen (S):

Jeg tror, det er Lenin, der har sagt, at man aldrig nogen sinde skal citere sig selv. Jeg vil vove det alligevel. Jeg rejser meget omkring i Danmark og holder foredrag om Færøerne, og da påviser jeg, at det ikke blot er det, at man var foran i Danmark med stavnsbåndets ophævelse, med jordreformerne, med negerslaveriets ophævelse, som har gjort Danmark kendt i verden, men det burde også være hjemmestyreløven af 1948. Jeg plejer at påpege, at hvis andre lande havde givet deres bilande de samme kår, som Danmark gav Færøerne ved hjemmestyreløven af 1948, så havde mangt og meget set anderledes ud i verden.

Det er derfor, jeg er ked af, at jeg skal komme ind på en lille polemik med det ærede medlem hr. Erlendsson, som jeg for øvrigt sætter meget højt. Jeg ved, at hr. Erlendsson har en del kendskab til færøske forhold. Det ærede medlem har været læge i Klaksvig og bliver stadig væk deroppe omtalt med veneration. Jeg er ked af, hvis det her skal opfattes, som om jeg

[Johan Nielsen.]

sætter ham på plads, men vi kunne sagtens overtage meget mere. Ja, det er min inderste overbevisning, at vi faktisk kunne løsrive os. Men hvad skete der så? Så er jeg bange for, at enten amerikanerne eller russerne kom og tog os, og det er vi ikke interesseret i; derfor er et meget stort flertal på Færøerne gået ind for samhørighed med Danmark.

Dette lovforslag ligger på linje med flertallet af færingeres ønsker.

Hr. Wilhjelms ville gerne, at jeg kom lidt ind på i detaljer, hvem der var utilfreds med dette og hvorfor. Det kunne jeg sådan set godt, men jeg kan ikke lide at vaske min storvask for alles øjne.

Erlendsson (FP):

Mine venlige følelser over for Færøerne og specielt for hr. Johan Nielsen skal ingen være i tvivl om, de er uændrede, selv om jeg i denne sag tager et andet principielt standpunkt.

Det er ikke blot det historiske, jeg har været inde på, jeg har også været inde på det økonomiske, og jeg har prøvet på at lave en sammenligning mellem to dele af riget, som på mange måder ligner hinanden, idet jeg går ud fra det princip, at når man tilhører et rigsfællesskab, så nyder og yder man nogenlunde ligeligt efter behov og efter formåen.

Hvis man gør op, hvad der f. eks. gives et øsamfund som Bornholm, der har omtrent samme antal indbyggere, som Færøerne har, så bliver det for 1974-75 i statsrefusioner, nettotilskud til kommunaludligninger, skattegrundlagstilskud osv. 296 mill. kr. For Færøerne er det for det samme år 164 mill. kr., og det kunne altså se ud, som om de fik lige meget. Det gør de imidlertid ikke, fordi Bornholm betaler statskat og afgifter til staten på ca. 400 mill. kr., dvs. at gevinsten for Bornholm ved at være en del af riget er negativ, medens den for Færøerne er ikke så lidt positiv. For det næste finansår, 1976-77, er statstilskud og refusioner til Færøerne oppe på 206 mill. kr., og det forværrer billedet.

Jeg synes, det er udmærket, at vi giver støtte til Færøerne. Jeg vil meget gerne være med til at støtte dem, der har støtte behov, og hvis Færøerne har det, skal de også have støtte fra riget, men jeg vil påpege den forskelsbehandling, der sker af to forskellige øsamfund inden for samme rige.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Det var den mest fantastiske sammenligning, jeg nogen sinde har været ude for. Man kunne lige så godt tage forholdet til Lolland-Falster eller Fyn eller en del af Jylland, eller hvad man ellers kunne finde på. Det, det drejer sig om, er at give hjemmestyret de vilkår, det hidtil har haft, og give det det fulde ansvar for de ting, det har, på samme økonomiske vilkår som hidtil.

(Kort bemærkning).

Johan Nielsen (S):

Jeg har for 16 år siden lovet mig selv, at jeg aldrig skal sammenligne, men provokeret af dette, så lad mig lige nævne, at den færøske omsætning er på over 1 mia. kr., og den går helt over Danmark. Hvem har profitten dér? Ja, lad mig lige nævne, at i den danske handelsflåde, som rangerer mellem de 15 største i verden, er omtrent en tredjedel af skibsofficererne fra Færøerne. Tag dem væk, vi kan sagtens beskæftige dem, også i andre lande, så bliver den danske handelsflåde amputeret. Så er de 200 mill. kr., hr. Erlendsson nævner, kun for småpenge at regne.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Jeg må undre mig over, at indenrigsministeren på sin sædvanlige måde prøver at bagateliserer og gøre mine sammenligninger til intet, de er dog ganske relevante.

Hvad hr. Johan Nielsen kommer med her, har jo ikke nogen betydning, når det gælder det emne, vi taler om her. Jeg kan ikke forstå det på anden måde, end at hr. Johan Nielsen mener, at de gevinster, som Danmark får ved et handelsforhold til Færøerne, hvor man altså lægger det meste af sin handel her, skulle betyde, at skatteprovenuet på danske skatteborgere så skulle opveje det, som de færøske skatteborgere bliver fritaget for. På anden måde kan jeg ikke få sammenhæng i det, hr. Johan Nielsen siger. Og med hensyn til navigatørerne vil jeg nu gerne se, hvor hr. Johan Nielsen ville anbringe dem på færøske skibe, når en stor del af dem nu gør tjeneste på danske skibe, men jeg kan slet ikke se, at det spørgsmål overhovedet har nogen betydning i denne sammenhæng, overhovedet ikke. Der er fri beskæftigelsesret og erhvervsret for færøske søfolk, og de er ganske rigtig, som hr. Johan Nielsen siger, særdeles

[Erlendsson.]

dygtige, særdeles påskønnede, men at det skulle kunne komme ind i dette spørgsmål, finder jeg ganske irrelevant.

(Kort bemærkning).

Johan Nielsen (S):

Man har et ordsprog på Færøerne om en naturlæge, som var fyrpasser og gårdejer: han kan passe sin gård og sit fyr, men som læge duer han ikke. Jeg vil dreje det lidt: hr. Erlendsson kan passe sin lægepraksis, men på disse områder duer han ikke. Jeg har haft henvendelser fra Norge, fra Island, fra England, fra Tyskland, som står med åbne arme og trygler om at få færøske navigatører. Navigatører kan man ikke købe for penge. Det er en mangelvare i hele verden. Det er vort vægtigste bidrag til samhørigheden.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Jeg forstod hr. Johan Nielsen sådan, at fordi jeg er læge, er jeg en dårlig politiker. Skal jeg trække en lignende parallel, mener hr. Johan Nielsen, i mit svar til ham?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende.

(Lovforslag nr. L 93. Fremsat 4/11 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Robert Pedersen (S):

Da det kun drejer sig om opjustering af beløbet fra 40 til 80 øre pr. dag pr. søfarende, skal jeg meget gerne anbefale. Det eneste politiske grus, der er i det maskineri, er, at rederne klager over, at deres bidrag er for stort, nemlig 25 pct., men med den varsomhed, som vi

har over for skatteyderne i øjeblikket, går jeg ikke ud fra, at rederens klage vil blive hørt, heller ikke af liberale partier, så jeg anbefaler.

Jens Peter Jensen (V):

Det er mit indtryk, at det arbejde, der udføres her, gøres på en god måde, at det også kan videreføres kontinuerligt, uden at man behøver disse voldsomme forhøjelser, og at man kunne opnå den fornødne økonomiske dækning ved, at det alene var det statslige bidrag, der blev sat op.

Der ligger så en mellempriode nu imellem den nuværende situation og den udvalgsbehandling, der skal være med henblik på den fremtidige ordning, og her vil jeg gerne sige – forord bryder jo ingen trætte – at det er mit principielle synspunkt, at parterne selv også i fremtiden skal være med til at yde et bidrag. Jeg tror, det er af væsentlig betydning for udførelsen af det arbejde, der her foregår.

Arentoft (FP):

Lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende af 30. april 1948 skulle skaffe midler til Handelsflaadens Velfærdsraad. Dengang var det 8 øre pr. mand pr. dag, således at de søfarende selv betalte 2 øre, rederne 2 øre og staten 4 øre. I dag er tallene reguleret til det femdobbelte, nemlig 10 øre, 10 øre og 20 øre. Lovforslaget går ud på yderligere at fordoble tallene fra det nuværende, så det bliver henholdsvis 20 øre fra søfolkene, 20 øre fra rederne og 40 øre fra statskassen.

At en velfærdsordning for danske søfarende under ophold i havne er en god ting, er uomtvisteligt, men spørgsmålet er, hvordan man skaffer den økonomiske basis derfor. I Sverige og Norge betales det hele af statskassen, og det kunne der måske siges noget positivt om, da de søfarende jo ikke får helt de samme goder for deres skatter som folk i land. Dette påpeges også i Handelsflaadens Velfærdsraads brev af 1. april 1976 til handelsministeriet, som er bilag til lovforslaget.

Folketinget kunne gøre meget for vore søfolk, meget, meget mere, end man gør, men det er svært at komme igennem. Jeg kan blot nævne fremskridtspartiets forslag om søfolks fjernsynsbetjening, som ikke fik nogen særlig god modtagelse i foregående samling. Jeg vil gerne i forbindelse med dette lovforslag have lov at citere et par passager fra en tale, som formanden for Danmarks Rederiforening, di-